

மனென்காற்றும் வன்காற்றும்

அண்டங்கள் கோபி கோபி
அனதைதையும் தன்ன கத்தே
கொண்ட ஓர் பரமம் புறத்தில்
கத்திடு கின்ற காற்றே!
திண்குன்றதைத் துள்ளித் துளாகச்
செயினும் செய்வாய் நீ ஓர்
துண்துளி அனிச்சப் பவமும்
நோகாது நுழைந்தும் செல்வாய்!

தன்னாட்பெற்ற செல்வம்

உன்னிடம் அமனைத் திருக்கும்
உண்மையின் விரிவில், மக்கள்
சின்னதோர் பகுதியேனும்
தெரிந்தார்கள் இல்லை; யேனும்
தன்னாட்பெற்ற செல்வத்
தென்றலே உன்னின் பத்ததைத்
தன்னாடாக் கல்லால் வறே
எந்நாட்டில் தெரியச் செய்தாய்?

தென்றலின் நலம்

குளிர்நறுஞ் சந்தனஞ் சார்
பொதிகையில் குளிர்ந்தும், ஆங்கே
ஓளிர்நறு மலரின் ஊடே
மணத்தினை உண்டும், வண்டின்
கிளர்நறும் பண்ணில் நல்ல
களே வியை அடந்தும் நாளும்,
வளர்கின்றாய் தென்றலே உன்
வரவினை வாழ்த்தா ருண்டா?

அசைவின் பயன்

உன் அரும் உருவம் காணனே
ஆயினும் உன்றன் ஓவ்வோர்
சின்னநல் அசைவும் என்னசை
சிலிர்த்திடச் செய்யும்! பெற்ற
அன்னையைக் கண்டோர், அன்னை
அன்பினைக் கண்ணிற் காணார்,
என்னினும் உயிர்க் கட்டத்தை
இணைத்திடல் அன்பே அன்றோ?

தனென்றலின் குறும்பு

உலதைத் தீ யை ஊது கின்றாய்
உலதைத் தீ யில் உருகும் கொல்லன்
மலதைத் தோளில் உனது தோளும்
மார்பினில் உன்பு மார்பும்
சலிக் காது தழுவத் தந்து
குளிரச் சியதைத் தருவாய்! பண்கள்
விலக் காத உடையை நீ போய்
விலக்கினும், விலக்கார் உன்னை!

குழந்தையும் தனென்றலும்

இழந்திட்டால் உயிர் வாழாத
என்னாசை மலர் மு கத்துக்
குழந்தையின் நற்றி மீ து
குழலினை அசைப்பாய்; அன்பின்
கொழுந்தென்று நினத்துக், கண்ணிற்
குளிரச் செய்து, மனையெங்கும்
வழிந்தோடிக் கிலு கிலுப்பை
தன்னையும் அசைப்பாய் வாழி.

தனென்றல் இன்பம்

இருந்தஓர் மனமும், மிக்க
இனியதோர் குளிரும் கொண்டு
விருந்தாய் நீ அடையுந் தோறும்
கோடையின் வபெபத் திற்கு
மருந்தாகி அயர்வி னுக்கு
மாற்றாகிப் பின்னர் வானிற்
பருந்தாகி இளங்கி ளமைநே
பறந்தோடிப் பாடும் கின்றாய்!

தனென்றலின் பயன்

எழுதிக் கொண் டிருந்தனே; அங்கே
எழுதிய தாளும் கண்டாய்;
வழியோடும் வந்த நீ யோ
வழக்கம் போல் இன்பம் தந்தாய்;
"எழுதிய தாளை நீ ஏன்
கிளப்பினை" என்று கேட்டனே,
"புழுதியதைத் துடைத்தனே" என்றாய்;
மீ ண்டும் நீ புணர்ந்தாய் என்னை!

தனென்றலிற்கு நன்றி

கமுகொடும், நெடிய தனென்னை,
 கமழ்கின்ற சந்தனங்கள்,
 சமகின்ற பொதிகை அன்னை,
 உனதைத் தந்தாள் தமிழைத் தந்தாள்
 தமிழ் எனக்கு அகத்தும், தக்க
 தனென்ற நீ புறத்தும், இன்பம்
 அமவைவாறச் செய்வதனைநான்
 கனவிலும் மறவனே அன்றோ?

தனென்றலின் விளையாட்டும்

களச்சிறு தும்பி பற்றெ
 கண்ணாடிச் சிறகில் மின்னித்,
 துளிச்சிறு மலர் இதழ்மலே
 கத்தாடித் துளிதனைச் சிந்தி,
 வளெச்சிறு பிள்ளையாடும்
 பந்தோடும் விளையாடிப், போய்க்
 கிளிச்சிறு காடடைபற்றிக்
 கிழிக்கின்றாய் தனென்றலனே !

<http://www.tamilnation.org/literature/bharathidasan/mp037.htm>